

[Axel Kristensen.]

at man kan genvælge dem; og det gør vi jo normalt, så det er en formalitet, at dette stående udvalg ikke får tid til at færdiggøre sit arbejde. Vi skal altså sammensætte det udvalg, der nu skal behandle samarbejdet med videnskaben, under hensyn til, at disse mennesker i forvejen sidder i udvalget vedrørende atomenergikommissionens beretning for at få den viden, de har, og disse års erfaring med. Det er da det, der er helt urimeligt: at vi ikke kan sammensætte det nye udvalg helt ud fra synspunktet om samarbejde med videnskaben.

Det, jeg nævnte om Risøagen, var rent faktiske kendsgerninger og ikke noget om, hvorvidt det, man nu lavede dernede, var rigtigt eller forkert, eller hvad de skulle lave; jeg fastslog blot, at det igennem en lang årrække, 5-6 år, ikke var muligt for Risø at få at vide, hvad formålet med dets arbejde var, og det må folketinget have pligt til at skaffe sig oplysning om.

Jeg vil gerne sige til hr. Morten Lange, hvis han gider høre efter, at jeg har ikke sagt; at det udvalg, der nu sidder, skal træffe beslutning om Risø, overhovedet ikke, det er da ganske klart. Men vi skal skaffe et materiale frem og forelægge det for folketinget og for regeringen, således at der kan blive taget hensyn til rimelige ting. Det har aldrig været min mening, at vi skulle sige, hvordan Risø skulle indrettes.

Man siger, at dette fællesudvalg, samarbejdsudvalg, ikke har besluttende myndighed, men det er jo ikke rigtigt, for det har besluttende myndighed om alt det, det drejer sig om her, samarbejdet. Det skal nemlig planlægge møderne og udvælge foredragsholderne, arrangere hele arbejdet. Er der da et menneske, der er vant til at have med sådanne ting at gøre, der tror, at hvis dér sidder én fra hvert parti og 5 videnskabsmænd og de planlægger et arbejde og kommer tilbage til 17 mands udvalget, at så sker der nogen som helst ændring i det? Mulighederne for at øve indflydelse forsvinder. Det lyder kønt alt sammen, men

realiteten er, at dette samarbejdsudvalg kommer til at træffe alle de beslutninger, som drejer sig om samarbejdet mellem folketinget og videnskaben.

Hr. Bomholt siger, at vi da sagtens kan blive færdige i år; det har ministeren lovet ham. Ja men hvis det er rigtigt — og socialdemokratiet har jo formanden i udvalget, og det har ministeren, der skal skaffe oplysningerne — hvis arbejdet kan gøres færdigt på forsvarlig måde, inden vi rejser hjem, så ville vort ændringsforslag jo ingen virkning få, for så havde vi afleveret indstillingen. Ændringsforslaget har kun betydning, for så vidt vi ikke kan blive færdige. Hvorfor må vi ikke få den sikkerhedsventil? Jeg har sjældent været udsat for en stivsinthed og så fuldstændig mangel på vilje til at drøfte tingene eller søge samling om et spørgsmål som den, jeg har oplevet her, og jeg har dog været nogle år herinde. Jeg vil stadig anbefale, at man stemmer for vore ændringsforslag.

Knud Bro: Jeg vil gerne gentage, at det er ikke muligt at vedtage, at et udvalg skal fortsætte ud over 1. oktober, og det er ikke lagt i hr. Axel Kristensens hænder at genvælge medlemmerne til dette udvalg.

Bomholt: I stedet for at oprette et ubegrænset antal underudvalg kunne man jo tænke sig den tanke, at man tilkaldte eksperter. Det vil naturligvis også blive nødvendigt. De 4-5 videnskabsmænd, eller hvor mange det nu er, der kommer til at indtræde i et sådant samarbejdsudvalg, kan jo ikke dække alle felter. Der kan fremkomme temaer og områder, som man ikke kan klarlægge, medmindre man får tilkaldt eksperter. Der må være vid adgang til at tilkalde eksperter, og der er jo ikke nogen anmodning via en minister, der undertrykkes; det ville ikke være gunstigt for vedkommende ministers helbred.

Må jeg i øvrigt sige, at der jo ligger en lang historie bagved her. Det var bl. a. dr. Neergaard, der samlede politikere og